ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 19ης Φεβρουαρίου 1987 *

Στην υπόθεση 101/86,

Sven-Ole Mogensen, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος και επικουρούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Alex Schmit, 13, boulevard Royal,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τη Marie Wolfcarius, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό της προσφυγής,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, U. Everling και J. C. Moitinho de Almeida, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: P. Heim

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Απριλίου 1986, ο Mogensen άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της 24ης Ιουνίου 1985, με την οποία ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως της Επιτροπής απέρριψε την υποβληθείσα στις 29 Οκτωβρίου 1984 αίτησή του περί αναθεωρήσεως της κατατάξεώς του, και της σιωπηράς απορρίψεως της διοικητικής ένστασης που είχε υποβάλει στις 24 Σεπτεμβρίου 1985 κατά της εν λόγω αποφάσεως.

2 Η Επιτροπή προέβαλε, στις 25 Ιουνίου 1986, ένσταση απαραδέκτου της εν λόγω προσφυγής, βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας με την αιτιολογία ότι τόσο η αίτηση όσο και η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος ήταν εκπρόθεσμες.

3 Ο Mogensen διορίστηκε υπάλληλος στο βαθμό LA 6, κλιμάκιο 3, στις 4 Απριλίου 1977. Στις 29 Οκτωβρίου 1984, υπέβαλε αίτηση ανακατατάξεώς του από της 1ης Απριλίου 1977.

4 Η επιτροπή κατατάξεως, αφού με έγγραφο της 29ης Ιανουαρίου 1985, ζήτησε από τον Mogensen να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα και βεβαιώσεις, εξέδωσε, στις 19 Απριλίου 1985, γνώμη υπέρ της αποδοχής της αιτήσεώς του. Εντούτοις, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, με απόφαση της 24ης Ιουνίου 1985, απέρριψε την αίτηση του προσφεύγοντος. Ο Mogensen υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της εν λόγω αποφάσεως στις 24 Σεπτεμβρίου 1985. Αυτή η ένσταση παρέμεινε άνευ απαντήσεως.

5 Προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου, η Επιτροπή ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η αίτηση ανακατατάξεως του Mogensen ήταν εκπρόθεσμη λόγω του ότι βλαπτική πράξη ήταν στην πραγματικότητα η απόφαση διορισμού του της 1ης Απριλίου 1977, την οποία δεν προσέβαλε, και η οποία κατέστη οριστική. Ασφαλώς, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι ο Mogensen υπέβαλε την αίτηση ανακατατάξεώς του μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως της Επιτροπής που θεσπίστηκε την 1η Σεπτεμβρίου 1983, σχετικής με τα « εφαρμοστέα κριτήρια στο διορισμό σε βαθμό και στην κατάταξη σε κλιμάκιο κατά την πρόσληψη », η οποία ακύρωσε και αντικατέστησε την απόφαση της 6ης Ιουνίου 1973 που ίσχυε κατά την πρόσληψη του ενδιαφερομένου. Εντούτοις, η ανακοίνωση του γενικού διευθυντού προσωπικού και διοικήσεως της 21ης Οκτωβρίου 1983, που προηγήθηκε της δημοσιεύσεως της εν λόγω αποφάσεως στις « διοικητικές πληροφορίες », όριζε προθεσμία τριών μηνών για την υποβολή αιτήσεως ανακατατάξεως. Όμως, ο Mogensen δεν υπέβαλε την αίτηση ανακατατάξεώς του παρά στις 29 Οκτωβρίου 1984, ενώ η εν λόγω τρίμηνη προθεσμία είχε εκπνεύσει στις 21 Ιανουαρίου 1984.

6 Η Επιτροπή ισχυρίζεται, δεύτερον, ότι ακόμα και αν η αίτηση ανακατατάξεως είχε υποβληθεί εγκαίρως, η διοικητική ένσταση της 24ης Σεπτεμβρίου 1985 θα ήταν, εν πάση περιπτώσει, εκπρόθεσμη. Πράγματι, η σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της αιτήσεως ανακατατάξεως ανάγεται στις 29 Φεβρουαρίου 1985, κατά της οποίας ο Mogensen δεν υπέβαλε διοικητική ένσταση εντός της τρίμηνης προθεσμίας. Η ρητή απόρριψη της αιτήσεως ανακατατάξεως, που εκδόθηκε στις 24 Ιουνίου 1985, δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να αρχίσει να τρέχει εκ νέου η προθεσμία υποβολής διοικητικής ενστάσεως που είχε ήδη εκπνεύσει.

7 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν προβλέπει καμιά προθεσμία για την υποβολή αιτήσεως και ότι, συνεπώς, ο υπάλληλος μπορεί να υποβάλλει, περισσότερες φορές, προς την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή την ίδια αίτηση. Επιπλέον, αναφερόμενος στη νομολογία του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων τονίζει ότι η ανακατάταξη ενός ή περισσοτέρων από τους συναδέλφους του που βρίσκονται σε παρόμοια με αυτόν κατάσταση πρέπει να θεωρηθεί ως νέο γεγονός επαρκώς ουσιώδες για να του επιτρέψει να ζητήσει την ανακατάταξή του. Συγκεκριμένα, ο συνάδελφός του, Pedersen — ο οποίος, κατά τον προσφεύγοντα, βρισκόταν σε παρόμοια κατάσταση με τη δική του — ανακατατάχθηκε στις 20 Νοεμβρίου 1984 κατόπιν ευνοϊκής γνώμης, της 21ης Σεπτεμβρίου 1984, της επιτροπής ανακατατάξεως. Θεωρεί, επομένως, ότι η αίτησή του, φέρουσα ημερομηνία 29 Οκτωβρίου 1984, δεν είναι εκπρόθεσμη.

8 Ως προς το εκπρόθεσμο της διοικητικής του ένστασης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η τετράμηνη προθεσμία την οποία διέθετε η διοίκηση για να απαντήσει στην αίτησή του πρέπει να υπολογισθεί από την 1η Μαρτίου 1985, ημερομηνία που υπέβαλε πλήρη αίτηση προς την Επιτροπή. Δεδομένου ότι η ρητή απορριπτική απόφαση ελήφθη στις 24 Ιουνίου 1985, ο προσφεύγων καλώς υπέβαλε τη διοικητική του ένσταση εντός της προβλεπόμενης από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης προθεσμίας.

9 Υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι κατά το άρθρο 90, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, κάθε υπάλληλος μπορεί να ζητήσει από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να λάβει απόφαση έναντί του. Ωστόσο, κατά παγία νομολογία του Δικαστηρίου, αυτή η ευχέρεια δεν επιτρέπει στον υπάλληλο να αποστεί των προβλεπομένων από τα άρθρα 90 και 91 προθεσμιών για την υποβολή διοικητικής ενστάσεως ή προσφυγής, θέτοντας υπό αμφισβήτηση εμμέσως, με την υποβολή αιτήσεως, προγενέστερη απόφαση την οποία δεν είχε αμφισβητήσει εμπροθέσμως. Μόνη η ύπαρξη νέων ουσιωδών γεγονότων μπορεί να δικαιολογήσει την υποβολή αιτήσεως αποβλέπουσας στην επανεξέταση μιας τέτοιας απόφασης.

10 Σχετικώς τονίζεται ότι παρόλον ότι η απόφαση διορισμού του Mogensen, την 1η Απριλίου 1977, δεν προσεβλήθη εντός των προθεσμιών, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι η προαναφερθείσα απόφασή της της 1ης Σεπτεμβρίου 1983 συνιστά νέο γεγονός ικανό να συνεπάγεται, υπέρ του προσφεύγοντος, την εκ νέου έναρξη των προθεσμιών προσφυγής κατά της κατατάξεως που του έγινε αρχικώς (βλέπε εξάλλου κατ' αυτή την έννοια την απόφαση της 1ης Δεκεμβρίου 1983, Blomefield κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. 3981). Είναι ωστόσο δεδομένο ότι ο ενδιαφερόμενος δεν υπέβαλε την αίτηση ανακατατάξεώς του εντός της τρίμηνης προθεσμίας που του τάχθηκε με αυτή την απόφαση.

11 Ο προσφεύγων, εντούτοις, προκειμένου να επικαλεστεί την εκ νέου έναρξη των προθεσμιών προσφυγής κατά της κατατάξεώς του, υποστηρίζει ότι υπέβαλε την αίτησή του αφού ένας από τους συναδέλφους του, ο Pedersen, πέτυχε την ανακατάταξή του. Αυτό συνιστά νέο ουσιώδες γεγονός ικανό να του επιτρέψει να υποβάλει τη δική του αίτηση (απόφαση της 15ης Μαΐου 1985, Esly κατά Επιτροπής, 127/84, Συλλογή 1985, σ. 1437).

12 Παρατηρείται, σχετικώς, ότι με την προαναφερθείσα απόφαση της 15ης Μαΐου 1985, το Δικαστήριο έκρινε ότι η ανακατάταξη ενός ή περισσοτέρων συναδέλφων ενός υπαλλήλου, που βρίσκονται σε « παρόμοια κατάσταση » με τη δική του, έπρεπε να θεωρηθεί ως νέο γεγονός επιτρέπον την υποβολή αιτήσεως ανακατατάξεως παρά την ύπαρξη προγενέστερης μη αμφισβητηθείσας απόφασης.

13 Εντούτοις, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η ορισθείσα από τη διοίκηση προθεσμία για την υποβολή αιτήσεως ανακατατάξεως εφαρμοζόταν επίσης σε όλους τους υπαλλήλους της Επιτροπής. Ο Mogensen όφειλε, επομένως, να αναμένει ότι άλλοι συνάδελφοι, όμοιας κατάστασης με τη δική του, θα ανακατατάσσονταν κατόπιν αιτήσεώς τους υποβληθείσας εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

14 Υπ' αυτές τις συνθήκες, η ανακατάταξη του Pedersen δεν μπορεί να θεωρηθεί ως νέο γεγονός δικαιολογούν την επανεξέταση της κατατάξεως του προσφεύγοντος. Από αυτό έπεται ότι η αίτηση ανακατατάξεως που υπέβαλε ο προσφεύγων, στις 29 Οκτωβρίου 1984, ήταν εκπρόθεσμη.

15 Κατά συνέπεια, και χωρίς να υφίσταται ανάγκη να κριθεί η δεύτερη προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

16 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττώμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Εντούτοις, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών των υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα θεσμικά όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 19 Φεβρουαρίου 1987.

Ο γραμματέας
P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος
Y. Galmot